

Washingtons Nationale Symfoniorkester gennemfører sandt diplomati i Rusland

2017, 1. april – Washingtons Nationale Symfoniorkester, der ledes af Christoph Eschenbach, opnåede en betydningsfuld, diplomatisk succes med sin koncert den 29. marts i Moskva, til ære for afdøde Mstislav Rostropovich, den berømte cellist, der havde dirigeret NSO i Washington, rapporterede Anne Midgette i en forsideartikel i *Washington Post* i går.

Midgette, der er *WP*'s musikkritiker, udtalte, at denne første opførelse i Rusland af symfoniorkestret i næsten et kvart århundrede, »viste, at, i en tid, hvor den politiske retorik er ophedet, kan musikken muligvis tilbyde det sande, diplomatiske sprog ... Det var faktisk ikke klart, om folk klappede ad det, de netop havde hørt, eller ad det, som dette besøg repræsenterede«.

Det Nationale Symfoniorkester tog til Rusland for at ære sin afdøde musikdirektør, Mstislav Rostropovich, på den årlige festival, som hans datter Olga skabte på det, der ville have været hans 90-års fødselsdag. Rostropovich var leder af det Nationale Symfoniorkester i 17 sæsoner, efter han var blevet sendt i eksil fra USSR for at støtte Alexander Solsjenitsyn.

Midgette skrev: »Russerne bemærker bestemt de symbolske implikationer af, at et amerikansk orkester kommer for at ære en russer og bogstavelig talt spiller under et *enormt* banner, dekoreret med et portræt af Rostropovich over konservatoriets scene ... På et andet plan kan man se det Nationale Symfoniorkestrets opførelser som et levedygtigt alternativ til politisk diplomati og viser folk fra forskellige samfund, der bringes sammen gennem en fælles kærlighed.«

USA's ambassadør til Rusland, John Tefft, sagde, »Kultur hæver

sig stolt over den larmende politik. Den gør ting, som traditionelt diplomati ikke kan.« Den russiske ambassadør til USA, Sergej Kislyak, sagde, »Turneen er et af de mest strålende elementer i vore aktuelle relationer«.

Ved slutningen af Schuberts »Niende Symfoni«, »byggede klapsalverne op til rytmiske, dundrende klapsalver« for en encore, som, skriver Midgette, skulle udtrykke, »Vi ønsker at kunne lide musik. Vi ønsker at kunne lide hinanden.«

Foto: Mstislav Rostropovich dirigerer.

Det Nationale Symfoniorkester vil give tre koncerter i løbet af den internationale Rostropovich-festival. 29.-30. marts spiller orkestret i Moskvas Tjajkovskij-konservatorie, og den tredje koncert bliver i Skt. Petersborgs Sjostakovitj Filharmoniske Akademi. Orkestret vil især spille Picker, Elgar, Sjostakovitj og Schubert.

Klassisk koncert i Syrien tilbyder skønhed for at »overvinde krigens grusomhed«

20. mrs., 2017 – I Damaskus-operaen afholdt Syriens Nationale Symfoniorkester i går en koncert med klassisk musik med titlen, »Generationer«, som dirigent Missak Baghboudarian beskrev som en indsats for at bringe ældre, erfarne musikere sammen med yngre, med det formål at ære veteranernes ekspertise og bidrag og »forberede den unge generation til at repræsentere deres land i fremtiden«.

Syriens arabiske nyhedstjeneste (SANA) rapporterede, at, blandt de yngre kunstnere var 25-årige klarinettist Jerjes al-Abdullah, der har boet uden for Syrien i seks år. Han sagde til SANA, at han var vendt tilbage til Syrien »fuld af tårer og dyb bekymring over den krig, der finder sted i landet«. Koncerten, sagde han, var for at »hjælpe publikum med at overvinde krigens grusomhed og opmuntre musikere til at besøge og deltage i koncerter i Syrien, et land for venskab og fred«. Han spillede Carl Maria von Webers koncert no. 2 for klarinet og orkester.

Den internationale pianist, prof. Ghazwan al-Zarkali, der sammen med orkestret spillede et stykke af den russiske komponist Dmitrij Sjostakovitj, forklarede, at koncerten »formidler et budskab om, at, på trods af den nuværende krig og de svære vilkår i Syrien, så har 'viljen til at leve' vundet over døden, og han understregede syrernes evne til at opbygge uddannede og velkvalificerede generationer«. Al-Zarkali har undervist i musik i mange lande og har repræsenteret Syrien i mere end 27 lande i hele verden.

Det syriske orkester blev stiftet i 1993, rapporterede SANA, og har, siden dets oprettelse, »ikke sparet nogen indsats for at sprede musikkulturen i Syrien«, hvor det har forbedret sine musikeres præstationer for at kunne »repræsentere sit hjemland i internationale kredse og fryde tilhørerne med internationale, musikalske mesterværker«.

Schiller
Koncert:

Instituttets

En musikalsk dialog mellem kulturer, Kbh., 17. feb. 2017

Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og det Kinesiske Kulturcenter. Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Følgende musikalske indslag er ikke vist i videoen: The following parts of the program are not shown in the video:

Gitta-Maria Sjöberg, sopran, Sverige/Danmark. Sweden/Denmark. Hun sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák.

She sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák accompanied by **Christine Raft**, pianist from Denmark.

Idil Alpsoy, sopran, Sverige/Danmark, Sweden, Denmark: sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88.

She sang songs from Sibelius' Op.37 and 88, accompanied by **Christine Raft**.

Programmet/Program:

Download (PDF, Unknown)

**POLITISK ORIENTERING 23.
februar 2017:
Kuppet i Ukraine i 2014:
Stop George Soros' kupforsøg
i USA i 2017**

Lyd:

Video 2. del

**RADIO SCHILLER den 20.
februar 2017:
Forsøg på farvet revolution
og regimeskifte imod USA og
Donald Trump
fra det gamle imperium og de**

**vestlige
efterretningstjenester//
Fantastisk koncert for
musikalsk dialog mellem
kulturerne afholdt i
København.**

Med formand Tom Gillesberg

**Vidunderlig koncert, »En
Dialog mellem Kulturer«, et
gennembrud i København**

Video med danske undertekster:

Video with English subtitles:

Dansk: Klik her for en video, hvor sopran Gitta-Maria Sjöberg synger Rusalkas sang til Månen i en anden koncert (med en anden pianist)

English: Click here for a video where soprano Gitta-Maria Sjöberg sings Rusalka's Song to the Moon during another concert (with another pianist).

17. februar, 2017 – De kom fra hele verden. De bragte gaver. Ikke gaver, man kunne røre med hænderne. Men gaver, der rørte sjælen. Gaver, i form af skøn musik og skøn dans.

Og folk kom for at høre dem. De blev ved med at komme, indtil der ikke var flere af de 120 pladser tilbage. Og da der ikke var plads til ekstra stole, stod de i gangene, og de stod i forhallen, og de sad bag gardinerne. De var danskere, og de var diplomater, og de var andre mennesker fra mange nationer, måske 180-200 i alt. Værtinden sagde, at der aldrig før havde været så mange i salen.

☒ Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og det Kinesiske Kulturcenter (som står for snarlig åbning, og som også leverede mad i pausen). Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Aftenens første punkt var Schiller Instituttets danske formand, Tom Gillesberg, der fortalte, at vi står ved et historisk øjeblik i verdenshistorien, hvor muligheden er til stede for, at USA tilslutter sig det nye paradigme med økonomisk udvikling, som nu fejer hen over verden.

Dernæst fortalte talskvinde for Russisk-Dansk Dialog, Jelena Nielsen, at en dialog mellem kulturer kan føre til fred i verden. Tom og Jelena skiftedes til at annoncere kunstnerne aftenen igennem.

Og som det tredje punkt i indledningen til aftenen bød direktør for det Russiske Center for Videnskab og Kultur, Artem Alexandrovich Markaryan (ses i billedet ovenover), velkommen til publikum.

Dernæst begyndte processionen af gave-giverne.

Fra Rusland kom børn, der spillede russiske folkemelodier på balalajkaer, ensemblet »Svetit Mesjac« (Den skinnende Måne) fra Det russiske Hus, med Igor Panich som dirigent, og som inkluderede 'Katjusha' med barytonsolist Valerij Likhachev, der har optrådt på 200 scener. Senere fremførte han også Leperellos »Listearie« fra operaen »Don Juan« af Mozart, og Mefistofeles' couplet fra Gounods opera »Faust« sammen med sin pianist, Semjon Bolshem.

Fra Kinas Indre Mongolia region kom en meget musikalsk ung videnskabsstuderende, Kai Guo, som spillede på mange fløjter, og Kai Guo og Feride Istogu Gillesberg fra Schiller Instituttet sang i charmerende duet, den kinesiske kærlighedssang »Kangding«.

Fra Indonesien kom en traditionel danser, Sarah Noor Komarudin, der fyldte rummet med sin yndefulde Jaipong-dans.

Fra Ghana kom to unge mænd, Isaac Kwaku og Fred Kwaku, der sang og spillede en religiøs sang og en sang, der handlede om, at, når vi arbejder sammen, er vi stærkere, end når vi står alene.

Og fra Danmark og Sverige kom tre fantastiske, kvindelige operasangere, hvis toner og dramatiske intensitet bevægede publikum dybt. Deres gaver var sange og arier af Schubert, Verdi, Dvořák og Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, en international, lysende sopranstjerne, der for nylig trak sig tilbage fra den Kongelige Danske Opera, sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák. Idil Alpsoy, en fremragende mezzosopran med rødder i Ungarn og Tyrkiet, og som også er medlem af Mellemøstligt Fredsorkester, sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88. Og en sopran, som vi i årenes løb har hørt blomstre og blive en virkelig brillant kunstner, Leena Malkki, sang Schuberts »Gretchen am Spinnrade« (Gretchen ved spinderokken), samt Desdemones bøn »Ave Maria«, fra Verdis opera »Othello«.

De to første blev akkompagneret af Christine Raft, en særdeles talentfuld, ung dansk pianistinde, og sidstnævnte akkompagneredes af Schiller Instituttets egen Benjamin Telmányi Lylloff. Han spillede sammen med sin mor Anika en gribende Romance for violin og piano af Beethoven, og fortsatte således det eftermæle, som de har fået i arv fra deres forfader fra Ungarn, violinsolisten Emil Telmányi Lylloff.

I aftenens finale sang alle sangerne (for nær én), og med yderligere deltagelse af fire medlemmer af Schiller Instituttets fremtidige kor, det hebraiske slavekors sang »Va pensiero«, hvor slaverne længes efter frihed, fra Verdis opera »Nabucco«.

(Se program nedenfor eller på:
www.schillerinstitut.dk/si/?p=17637)

☒ Og folk blev opløftet dels af den enkelte fremførelse, og dels af de successive musikstykker og danseoptrædener, det ene efter det andet, det ene land efter det andet, med traditionel musik i dialog med klassisk musik, der vævede en gobelin af lyd, syn og fryd, der ikke (kun) nåede sanserne, men sjælen.

Folk blev bedt om at holde kontakt med os og overveje at gå med i Schiller Instituttets kor, og nogle af dem skrev, at det ville de gerne.

Da de gik, gav de alle udtryk for den mest sublime glæde og taknemmelighed for at have fået det privilegium at modtage alle disse kostelige gaver, som de tog med sig hjem som et minde i deres sind, og som de kan åbne igen og igen.

Et musikalsk vidnesbyrd om det paradoksale mellem menneskehedens enhed og flerhed, udtrykt gennem menneskelig kreativitet, og et magtfuldt udtryk for dialogen mellem kulturer, blev proklameret.

Vi vil fortsætte med denne proklamation i form af professionelle video- og audiooptagelser, så dens ringe kan spredes i hele verden.

Kontakt venligst Schiller Instituttet, hvis du overvejer at gå med i vores kor i København. Michelle tel.: 53 57 00 51; Feride tel.: 25 12 50 33

Koncertprogram:

Download (PDF, Unknown)

English:

The following article was published in Executive Intelligence Review, Vol. 44, No. 8, on February 24, 2017.

Download (PDF, Unknown)

(Corrections to the above article:

The China Culture Center in Denmark is independent of the Chinese Embassy.

Picture caption and text: Chinese musician Kai Guo is from China's Inner Mongolia region.

The correct name for Anika and Benjamin's ancestor is Emil Telmányi.

The picture of Leena Malkki is a video grab.)

Wonderful Musical Dialogue of Culture Concert Breakthrough in Copenhagen

by Michelle Rasmussen

COPENHAGEN, Feb. 17, 2017 (EIRNS) – They came from around the world. They came bearing gifts. Not gifts you could touch with your hands. But gifts that touched your soul. Gifts of beautiful music, and beautiful dance.

And the people came to hear them. And they kept coming, and they kept coming till none of the 120 seats were left. And after there was no more room for extra chairs, they stood in the aisles, and they stood in the lobby, and they sat behind the curtains. They were Danes, and they were diplomats, and other people, from many nations, maybe 180-200 in total. The hostess said that there had never been so many there before.

The dialogue of cultures between the sponsors of the concert, itself, led to the great success – The Schiller Institute, The Russian-Danish Dialogue organization, The Russian House in Copenhagen, and the China Culture Center of the Chinese Embassy (about to open, which also provided intermission food). And the concert was held in The Russian Center for Science and Culture, representing the Russian Federal agency for the Commonwealth of the Independent states (of the former Soviet Union), compatriots living abroad, and the international humanistic cooperation (Rossotrudnichestvo).

Firstly, the people were told by Schiller Institute chairman Tom Gillesberg that we have a unique moment in world history, where the potential is there for the U.S. to join the new paradigm of economic development sweeping the world. Secondly, they were told by the spokeswoman for Russian-Danish Dialogue, Jelena Nielsen, that a dialogue of culture can lead to peace in the world. They were also the interchanging hosts for the evening. Thirdly, the director of The Russian Center for Science and Culture, Artem Alexandrovich Markaryan, welcomed the people.

Then the procession of gift-givers began.

From Russia came children playing Russian folk songs on

balalaikas, (the "Svetit Mesjac" (The Moon is Shining) ensemble from The Russian House, conducted by Igor Panich), including Katjusha, with soloist Valerij Likhachev, baritone, who has sung on 200 stages. He also later performed Leperello's list aria, from the opera Don Giovanni by Mozart, and Mephistopheles' couplets, from Gounod's opera Faust, together with his pianist Semjon Bolshem.

From China's Inner Mongolia region came a very musical young science student, Kai Guo, who played many flutes, and he and Feride Istogu Gillesberg from The Schiller Institute charmingly sang the Kangding Chinese love song, as a duet.

From Indonesia came a traditional dancer, Sarah Noor Komarudin, who filled the room with her graceful Jaipong dance.

From Ghana came two young men, Isaac Kwaku and Fred Kwaku, who sang and played a religious song, and a song about when we work together, we are stronger than when we stand alone.

And from Denmark and Sweden came three outstanding female opera singers, whose tones, and dramatic intensity, moved the audience profoundly. Their offerings were songs and arias from Schubert, Verdi, Dvořák and Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, an international bright star of a soprano, who recently retired from The Royal Danish Opera, sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák. Idil Alpsoy, a fantastic mezzo soprano with roots in Hungary and Turkey, who is also a member of the Middle East Peace Orchestra, sang songs from Sibelius' Op.37 and 88. And a soprano, Leena Malkki, we have heard for many years blossoming into a truly magnificent artist, sang Schubert's Gretchen am Spinnrade (spinning wheel), and Desdemona's prayer Ave Maria, from Verdi's opera Othello. The first two were accompanied by Christine Raft, an extremely talented young Danish pianist, and the later by The Schiller Institute's own Benjamin Telmányi Lylloff.

He, and his mother Anika, poignantly played Beethoven's Romance for violin and piano, continuing the legacy bequeathed by their ancestor from Hungary, the violin soloist Emil Telmányi.

For the finale, all the singers (but one), sang Verdi's chorus of the Hebrew slaves longing for freedom, Va, pensiero, with the addition of four members of The Schiller Institute's future chorus. See the program at: www.schillerinstitut.dk/si/?p=17965

And the people were uplifted, with each presentation by itself, and with the succession of one piece of music, or dance, after the other, one country after another, traditional music in dialogue with classical music, weaving a tapestry of sound, sight and delight, not reaching their senses, but their soul.

And the people were asked to be in contact with us, and to consider joining The Schiller Institute's chorus, some of whom wrote that they would.

As they left, they all expressed the most sublime joy and thankfulness for having had the privilege to have received all of these precious gifts, which they took home in the memory of their minds, to be opened again, and again.

A musical testament to the paradox of the unity and diversity of mankind, expressed by human creativity, and a powerful statement of the dialogue of cultures was declaimed.

We will go forth with this statement, in the form of professional video and audio recordings, to spread its ripples throughout the world.

(Hopefully ready this week.)

Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer

I en tid, hvor der er alt for meget politisk splid i verden, og verdens lande i stedet burde arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, er det ekstra vigtigt, at vi på alle måder bygger bro mellem verdens nationer og de mange forskelligartede kulturer. Når vi oplever det skønne i andre kulturer, skaber det gensidig forståelse og et grundlag for samarbejde og fred. Klassisk kunst er derfor en vigtig nøgle til en sådan dialog mellem kulturer, og det er grunden til, at vi afholder denne koncert!

Fredag den 17. februar, 2017, kl.19.

Gratis adgang.

Sted: Russisk Center for Videnskab og Kultur, Vester Voldgade 11, København.

Kinesiske forfriskninger i pausen.

Invitér også din familie, venner og kollegaer, og hæng gerne plakaten op forskellige steder.

Information: 25 12 50 33

Program

Download (PDF, Unknown)

Ansigt til ansigt med det ukendte

Leder fra LaRouchePAC, 12. januar, 2017 – Ingen mennesker i USA kan undgå at mærke den anstrengte atmosfære af forventning, der gennemtrænger disse første dage af året 2017. På den ene eller anden måde er Bush/Obama-tyranniets seneste seksten, blodige års vante sandheder ved at være forbi; vi står alle ansigt til ansigt med det ukendte. Omkring denne udvikling, og sættende betingelserne for den, er en fuldstændig ny, revolutionær situation på hele det internationale plan, som det store flertal af amerikanere ikke har den fjerneste idé om.

Samtidig er nogle af vore lavereplacerede lakajer for Det britiske Imperium, i takt med, at dagen for indsættelse af den nye præsident nærmer sig (20. januar), hvide i ansigtet af frygt. Vil de miste nogle af deres privilegier? Hvad vil der ske med dem? De synes at være ved at gå fra forstanden med deres skrigeri om stadig mere vilde fupnumre imod den nyvalgte præsident. I stedet for denne galskab skulle de hellere se til, at de »fortryder, angrer og gør godt igen«, som patriotens Andrew J. Bacevich skrev 9. jan. i en artikel.

I mellemtiden håber det, af de store nyhedsmedier ignorerede, og derfor ukendte af dem, der læser disse, store flertal af amerikanere, der har måttet bide i græsset i seksten år og længere, at de omsider kommer på en bedre kost.

Men vi står alle, uden undtagelse, og stirrer ind i ansigtet på det ukendte og uforudsete – det uventede. Og de, der først lander på deres fødder igen, parat til at handle, så det skaber resultat, vil starte ud med en stor fordel. Vi må være

disse første. Det bliver ganske bestemt ikke de ynkelige lakajer i pressen, eller bureaukraterne uden samvittighed, og som i øjeblikket (men ikke ret meget længere) står i spidsen for »efterretningstjenesterne«.

Og derfor er der ingen, der ved, hvad de skal gøre. Hvordan kan vi undgå et overhængende kollaps af finanssystemet? Hvordan kan vi få en reel, økonomisk genrejsning? Hvordan passer vi ind i det globale system? Hvor er menneskeheden på vej hen? Kun de af os, der har kæmpet for at gøre Lyndon LaRouches opdagelser til vore egne, kender blot de første skridt til besvarelse af disse presserende spørgsmål.

Det er af disse grunde, at alle lige pludselig lytter til os. De kræver at forstå LaRouches Fire Love – for hvem ellers har svaret? Uden afgørende input fra Lyndon LaRouche, vil vi ikke blive i stand til at komme ud af dette rod. Og læren af gårsdagens LaRouchePAC-mission til Capitol Hill går endnu videre end til en ny modtagelighed for genindførelse af Glass-Steagall, og især for LaRouches Fire Love, efter Hamiltons principper. Den går videre end det, til at omfatte det enorme indtryk, som dér blev skabt, af Schiller Instituttets musikdirektør John Sigerson, med sin briefing om højtideligheden den 7. jan. ved Tåremindesmærket i Bayonne, New Jersey, hvor Schiller Instituttets New York Borgerkor deltog. Dette repræsenterede sjælen i Manhattan-projektet, et af Lyndon LaRouches seneste store bidrag til at redde USA, og menneskeslægten.

Og I har endnu ikke set det halve af det!

Lyndon LaRouche: Fremlæg kendsgerningerne; Præsenter det Nye Paradigme – Musikkens skønhed kan vise vejen

Leder fra LaRouchePAC, 10. januar, 2016 – I denne uge udsætter LaRouchePAC og deres samarbejdspartnere Kongressen for laserhede – sammen med international slagkraft fra New York City – for at fremtvinge et skift i USA's politik til fordel for et nyt paradigme for udvikling for menneskeheden, og for at fremtvinge en afslutning af forfølgelsen af krig og tyranni. Om 10 dage vil USA få en ny præsident, men dette er ikke tider, hvor man blot 'venter og ser', hvad der sker efter indsættelsen. Det er bydende nødvendigt at skabe et nyt, politisk miljø, til omgående ikrafttræden.

Den lovgivende magt i USA – Kongressens medlemmer – tvinges til at 'se kendsgerningerne i øjnene': at der findes en vej ud af Bush- og Obamaårenes dødbringende morads, og at de – kongresmedlemmerne – må handle omgående. Personlige møder – både arrangeret på forhånd og impromptu – med LPAC-delegationer fra fem østkyststater er dagens orden på Capitol her midt i ugen, hvor LaRouches »Fire Love«, der begynder med genindførelsen af Glass-Steagall og relaterede dokumenter for politik, omdeles.

Disse aktiviteter finder sted samtidigt på nationalt plan og på lokalt niveau, der indvirker på Washington. Medlem af LaRouchePAC Komite for Politisk Strategi, Keshia Rogers, leder en delegation i Austin, Texas, hvis delstatskongres åbnede i dag. I går aftes, på de Nationale Landmænds konvent i staten Indiana, åbnede fremlæggelsen af LaRouches nødvendige

hastepolitik præsentationerne. I staten Virginia blev der i dag fremstillet en ny resolution (House Joint Res. 642) i General Assembly (delstatskongressen), der erklærer, »at USA's Nationale Kongres opfordres til at vedtage lovgivning, der genindfører den adskillelse af kommerciel bankvirksomhed og investeringsvirksomhed, som var i kraft under Glass/Steagall-loven ...«.

Lyndon LaRouche understregede efter en briefing om begivenhederne, at man skulle fortsætte med at lægge pres på de lovgivende forsamlinger. »Få jobbet i hus. I har kendsgerningerne. Fremstil fakta for at støtte argumentet.«

Den stærkt fokuserede intervention med LaRouches politik står i dramatisk kontrast til den hvirvel af løgne og fordærvelse, der ellers præsenteres, især i medierne, og hvis formål er at køre aktiverede borgere ud på et sidespor og demoralisere dem. »Anklag Rusland for hacking«-kampagnen kører stadig på fulde omdrejninger fra Det hvide Hus og demente klakører i Kongressen. I dag var der en høring i Senatskomiteen for Efterretningsanliggender om rapporten fra 6. jan. fra Obamas efterretningschefer, der aflagde forklaring for komiteen. Direktør for den Nationale Efterretningstjeneste James Clapper gentog her, at ingen kilder vil blive offentliggjort, kun konklusionen af disse kilder, som er, at 'Rusland gjorde det' og at 'Putin beordrede det'.

Dernæst finder der en protestaktion sted, som er en total blindgyde. Søndag, den 15. jan, vil for eksempel organisationen associeret til Bernie Sanders/Hillary Clinton promovere offentlige møder i 30 byer i hele landet under banneret, »Vores første krav, red sundhedssektoren«. Sanders optrådte på et borgermøde, der blev landsdækkende transmitteret live på CNN i går aftes, hvor han kom med det kortfattede budskab om at bekæmpe »milliardærer« og »de store selskabers grådighed«. Begivenheden fandt sted på et college i Washington, D.C., i totalt kontrollerede omgivelser, der ikke tillod hverken adgang eller diskussion. Ikke ét eneste ord kom

over Sanders' løber om hverken Wall Streets bankerot eller nødvendigheden af Glass-Steagall.

For Obamas vedkommende, så er det meningen, at han i dag, 10. jan., skal holde sin Store Løgn-afskedstale fra Chicago. På Det Hvide Hus' webside i sidste uge udtalte han, at han vil »fejre«, hvordan USA er blevet »forandret til det bedre i løbet af disse seneste otte år ...« I mellemtiden fortsætter hans administration med sine farlige provokationer. I går sortlistede Obamas Finansministerium yderligere fem russiske personer (under Magnitsky-loven).

Over alt dette hæver sig den kraft, der ligger i sandhed og skønhed, som det ses i det udtryk for dybt venskab mellem Rusland og USA, der demonstreres i ceremonierne og korforeførelserne ved ceremonien den 7. jan., hvor der blev nedlagt en krans ved Tåredråbemindesmærket i Bayonne, New Jersey.

Se:

https://www.youtube.com/watch?v=gS79QMGQ_Do&feature=youtube

Den 11. januar vil Schiller Instituttets musikdirektør John Sigerson lede en delegation på Capitol Hill for at mødes med kongresmedlemmer og styrke deres forståelse af musikkens kraft, og den kraft, der ligger i at handle på baggrund af lovmæssige principper.

Kondolencehilsen til Alexandrov Ensemblet og det russiske folk

Video: Medlemmer af New York City Schiller Institut borgerkor synger den russiske nationalsang uden for det Russiske

Konsulat i New York fredag, til ære for ofrene for flystyrtet, mange af dem medlemmer af Alexandrov Ensemble.

✘ *Leder fra LaRouchePAC, 31. december, 2016* – På vegne af det Internationale Schiller Institut ønsker jeg at overbringe vores dybeste kondolence i anledning af det tragiske tab af 92 menneskeliv, der døde i flystyrtet på vej til Syrien. Denne ulykke er så meget desto mere årsag til sorg, fordi musikken og den patriotiske ånd hos Alexandrov Ensembles medlemmer ville have overbragt et budskab om håb til det syriske folk. Dette er en befolkning, der i fem år har været ofre for den kriminelle politik for regimeskifte og behandlet som bondebrikker i et geopolitisk skakspil, i en total overtrædelse af deres suverænitet.

Alexandrov Ensemble har været et udtryk for de højeste, moralske værdier i Rusland og, som klassisk korsang generelt, taler til tilhørernes sjæl og skabende potentiale. Det er derfor ekstremt vigtigt, at den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu meddelte, at han nu indleder prøver for at udvælge de bedste talenter til fuldt ud at genrejse Alexandrov-koret.

At optræne sangstemmen er vigtigt for alle, eftersom en velplaceret stemme kan udtrykke komponistens kreative hensigt og tale direkte til den samme egenskab hos tilhørerne. Det repræsenterer derfor et uerstatteligt element i den harmoniske udvikling af karakteren. Lad mig derfor dele den idé med Dem, at man, ud over at genopbygge Alexandrov Ensemble, opretter tusinder af Alexandrov-kor i skoler over hele Rusland for at ære Ruslands heroiske bidrag i befrielsen af Syrien og samtidig udbreder den opløftende virkning af at synge i kor til den unge generation.

Et nyt paradigme er i færd med at blive til, som det eksemplificeres af integrationen af den Eurasiske Union og det Nye Silkevejsinitiativ, og som etablerer en helt ny relation mellem nationerne. Vi har brug for en dialog mellem de bedste

traditioner fra hver kultur for, at dette nye paradigme kan vokse til at blive en ny æra for civilisationen – kendskabet til det bedste fra en anden kultur vil føre til en kærlighed til denne kultur, og vil derfor erstatte fremmedfjendskhed og had med mere ædle følelser. I denne nye æra vil geopolitik blive overvundet for altid, og loyaliteten over for menneskehedens fælles mål vil etablere et højere niveau af fornuft. Det er grund til trøst for os alle, at flystyrkets tragiske dødsofre bidrager med deres udødelighed til opbygningen af denne bedre verden.

Helga Zepp-LaRouche,

Præsident, Det Internationale Schiller Institut.

[Dette budskab blev modtaget på det Russiske Konsulat i New York om eftermiddagen, den 30. december, og efter anmodning ligeledes sendt til TASS.]

(2. januar 2017 – 440.000 mennesker har set videoen indtil nu!)

Foto: Alexandrov-koret og Yosif Kobzon synger i Warszawa, oktober, 2009.

En Hyldest: Mozarts Rekviem

24. november, 2016 – Glædelig Thanksgiving Fra LaRouchePAC. Mens vi fejrer denne, den mest amerikanske helligdag, har vi ønsket at give jer en gave til at klare hjernen og være med til at forme vejen fremad. Som I ved, så anser vi de seneste valgresultater i hele verden som et signal til fødslen af en potentielt dybtgående, ny, menneskelig æra i menneskehedens historie – som afviser det patentmiddel, som har været

evindelige krige, Malthus-økonomi og brutalt folkemord mod både nationale og udenlandske befolkninger, og som har karakteriseret arven efter Obama og Bush. Koblet til det dristige, økonomiske og videnskabelige udviklingsperspektiv, som Kina har foreslået, er der et reelt potentiale for stor og vidunderlig forandring.

Den 18. januar 2014, nøjagtig 50 år efter dagen, hvor Mozarts Rekviem blev opført, blot få måneder efter mordet på præsident John F. Kennedy, i Holy Cross katedralen i Boston, Massachusetts, mindedes medlemmer af LaRouches politiske bevægelse dagen med en opførelse af Mozarts Rekviem i samme katedral. Messen blev indledt med udvalgte citater fra John F. Kennedy, der udfordrede den amerikanske befolkning til at realisere sin sande, menneskelige natur gennem at bygge store, økonomiske udviklingsprojekter og kolonisere rummet.

Vi håber, I finder tid til at lytte til denne opførelse i løbet af helligdagen og dele oplevelsen med jeres venner. Ligesom mordet på Kennedy for vores befolkning markerede en nedstigen til de helvedesagtige vilkår, der har karakteriseret vores umiddelbare fortid, således vil, hvis vi omfavner den mentale tilstand, som både selve Mozarts messe og de intellektuelle udfordringer stillet af vores tidligere præsident, fremkalder, en langt bedre fremtid vise sig inden for vores rækkevidde, lige over horisonten.

Video: Schiller Instituttets opførelse af Mozarts Rekviem

i NYC for at mindes ofrene for angrebene den 11. sept. 2001

I anledning af 15-årsdagen for angrebene den 11. september, deltog Schiller Instituttets kor i NYC i en række opførelser af Mozarts Rekviem, som et levende mindesmærke dedikeret til ofrene for den 11. september 2001 og dens eftervirkninger. Denne sidste opførelse i serien fandt sted den 12. september 2016 i den presbyterianske kirke i Morristown, NJ. Schiller Instituttets kor blev dirigeret af John Sigerson, med solister Indira Mahajan (sopran), Mary Phillips (mezzosopran), Everett Suttle (tenor), og Philip Cutlip (baryton). Koncerten omfatter også fire korarrangementer af afroamerikanske spirituals, med Diane Sare som dirigent. Musikken blev opført på den samme kammertone, som Verdi krævede, hvor A = 432 Hz (lavere end nutidens for høje kammertone).

**Vi må vække samme lidenskab i
befolkningen,
som udtrykkes gennem Mozarts
Rekviem
og Benjamin Franklins »En**

Republik, hvis De kan bevare den. «

Uddrag af LaRouchePAC Fredags-webcast 2. sept. 2016.

Matthew Ogden: ... På hjemmefronten har vi en meget intens kampagne, der nu optrappes, for at genindføre Glass-Steagall; og for at styre kræfterne til at gennemtvinge en vedtagelse af dette lovforslag, før præsidentvalget finder sted (8. nov.). Dernæst har vi indsatsen for at genåbne en fuld undersøgelse af terrorangrebene den 11. september (2001); med frigivelsen af de 28 sider må dette nu fortsætte med at forfølge de ti tusinder af andre sider, der fortsat tilbageholdes. På denne front befinder vi os én uge fra 15-års dagen for disse forfærdelige angreb den 11. september; og vi vil se en række koncerter, der vil finde sted i New York City – det kan Diane (Sare) fortælle os mere om – med en opførelse af Mozarts *Rekviem*, der vil blive opført i katedralen i Brooklyn, en stor kirke i Manhattan og andre steder, for at mindes ofrene for disse angreb, og for at bringe retfærdighed ...

Ogden: Diane, du er lige nu selvfølgelig midt i at arrangere 15-års mindehøjtideligheden og seminaret, og med at lede aktivistbegivenhederne i New York City. Så, kan du tage den herfra?

Diane Sare: Jeg vil faktisk gerne lige træde et skridt tilbage; for én af de ting, som senator Graham sagde om, hvorfor, det var så vigtigt (for senator Grahams indlæg om retfærdighed for ofrene for 11. september, se fredags-webcast, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>).

Han sagde, at der var tre grunde: én var spørgsmålet om juridisk retfærdighed for familierne til de mennesker, der blev dræbt; To, et temmeligt indlysende spørgsmål, som er

spørgsmålet om sikkerhed. Hvis vi ikke udrydder disse netværk, er de der, for at blive brugt igen. Og tre, som jeg mener, er virkelig vigtigt og ikke kan overdrives, og det er spørgsmålet, om folk stoler på deres regering. For, når USA's befolkning først kommer dertil, hvor de ikke længere stoler på regeringen, hvilket er, hvor vi næsten er nu, så mister man republikken. Vores republik, der går helt tilbage til Nicolaus Cusanus' ideer og *Concordantia Catholica*[1], hviler på dette spørgsmål om de regeredes tilsagn (konsensus). Hvis man ikke stoler på sin regering, vil man ikke give sit tilsagn til, at den repræsenterer én. Det, som hr. LaRouche har sagt de seneste dage, er, hvad vi har set mellem det gennembrud, der fandt sted med vores arbejde som drivkraft, og så kongresmedlemmerne Jones og Lynch, der bogstavelig talt truede – ikke helt med disse ord – men som sagde, vi ved, at vi er immune, hvis vi læser dette (de 28, hemmeligholdte sider) ind i Kongressens protokol; og så det, der sker med Glass-Steagall mht. partiernes valgplatforme, er, at disse kongresmedlemmer begynder at blive tvunget til at repræsentere deres befolkning.

Jeg sætter dette i en international sammenhæng, med det, der nu er forestående med møderne i Vladivostok, der finder sted netop nu (2. – 3. september), og G20-topmødet (3. – 4. september); og det transatlantiske system er totalt bankerot. Der er intet, som Obama og den nuværende opstilling, den Europæiske Centralbank; hvad har de at tilbyde verden? Negative rentesatser? Lad dine penge står hos os, og vi vil få dig til at betale for det! Med andre ord, de kan intet gøre; men hvad har vi med Rusland og Kina? Kinas arbejde – som folk, der følger os på vores hjemmeside, vil have set på vores onsdags-udsendelse; det Nye Paradigme-show om spørgsmålet om Månens bagside, eller udsendelsen torsdag aften (Manhattan-projektet). Der er et helt univers, der åbner sig for os – vi begynder med Solsystemet – med dette samarbejde, som Asien kan tilbyde. Kineserne er vært for G20, og de har gjort præsident Putin til æresgæst. Dernæst er [den egyptiske] præsident al-

Sisi endnu en æresperson ved dette møde. Hvad er Obamas respons? Han tror, at han dér vil gennemtvunge [handelsaftalen] Trans Pacific Partnerskab, som er dømt til at blive et totalt flop, en fuser. Russerne gjorde, i et interview i *Xinhua* før dette møde, det ganske klart, at Moskva og Beijing behøver Washington som partner. Det gjorde mig glad som amerikaner, for jeg mener, at USA bør være en partner i dette her. Og, paradoksalt nok, sagde den person, der blev interviewet, at Washington kan være en kompleks og uforudsigelig partner.

Så jeg vil sige, at vores job som amerikanere er – vi har på en måde fået en mission, at andre, meget betydningsfulde ledere siger, at USA ønskes som en skattet partner i dette Nye Paradigme. Det er vores opgave at yde dette partnerskab, ved at stille dette kriminelle [amerikanske] regime, vi har, stolen for døren. Noget af det, vi så med 11. september, er, at mørklægningen er fortsat igennem to regeringer; at Obama har været ikke alene medskyldig i dette, men med sin politik i regionen har bidraget til ISIS' vækst, al-Qaeda's vækst, og deres mulighed for at rekruttere. Vi har i løbet af disse seneste år mistet næsten 4500 soldater i Irak, som man nu ved, var en total løgn og et bedrageri; det var konklusionen af Chilcot-undersøgelsen. Med hensyn til spørgsmålet om 11. september, så er spørgsmålet: Vil vi se retfærdigheden ske fyldest? Og retfærdighed betyder ikke hævn eller gengældelse; det betyder, vil vi genrejse vores nation til at blive til noget, hvor folk vil ønske at give deres tilsagn til at blive regeret af denne regering?

Når man ser på spørgsmålet om Mozart, og hans *Rekviem*, som vil blive opført, og som vores (Schiller Instituttets) kor vil deltage i og arbejder med; Mozarts engagement var dette. Han var en tilhænger af den Amerikanske Revolution; han var tilhænger af ideerne om at skabe en republik, og han blev myrdet. Hans arbejde blev fjernet; hans bidrag; det, han kunne have gjort, hvis han havde levet længere. Dette musikstykke

har levet videre, fordi det har en udødelig egenskab; som faktisk legemliggør spørgsmålet om menneskelig kreativitet. Vi ser her en respons fra de mennesker, der er engageret i denne opførelse, med, at de udvikler en form for lidenskab, der nok altid fandtes i dem. Men, fordi de har mulighed for at deltage i noget, der vil blive så intenst og så smukt, og som har en mission i den virkelige verden, så bliver de igen lidenskabelige; hvilket er noget, jeg mener, har manglet. Alle kan komme i tanke om samtaler, de har haft med venner og naboer, om det forestående valg, eller noget andet; og befolkningen er blevet lidenskabsløs, hvilket er grunden til, at folk ikke handler, når de burde, eller når de kan.

Jeg har en fornemmelse af, at vi virkelig står over for et betydningsfuldt gennembrud, som USA vil blive en del af; selv om mange mennesker i USA ikke fuldt ud forstår, hvorfor det er her, og hvordan de blev engageret i det.

Ogden: Absolut! Jeg vil blot følge dig i det, du netop sagde, Diane. I sin tale i Press Club citerede senator Graham den ofte citerede anekdote af Benjamin Franklin under Forfatningskonventet i Philadelphia; da en kvinde spurgte, »Hvad har De givet os?«, svarede han, »En republik, hvis De kan bevare den«. Den lidenskab, som senator Graham har udvist omkring dette, hvor han har bevaret sin rolle og sin kamp igennem 15 år for frigivelsen af disse dokumenter; hvor kommer denne lidenskab fra? Selv om FBI forsøgte at intimidere ham personligt og gav ham besked på at trække sig, fordi han ser dette – som det også skal ses – som et eksistentielt spørgsmål for den Amerikanske Republik. Ikke kun ud fra et juridisk standpunkt og et standpunkt om national sikkerhed, men som selve vores nations overlevelse som en republikansk form for regering. Jeg vil hævde, at vi ser på præcis den samme form for eksistentielt spørgsmål, når det kommer til genindførelsen af Glass-Steagall. Selve omfanget af det transatlantiske systems implosion, som vi står overfor – hvis dette her kom ned over os, uden det nødvendige lederskab på plads omkring

genindførelsen af Glass-Steagall og lignende, for at beskytte det amerikanske folk fra konsekvenserne af denne form for finanskrise – så ville denne republik ikke overleve.

Muligheden er umiddelbart forhånden, for at gå med i den nye, finansielle arkitektur, og for at skabe de produktive vækstbølger, som denne nation aldrig før har set; som ville overgå selv det, vi så under FDR's New Deal, hvis vi tilsluttede os den Nye Silkevej, der netop nu ledes af Kina og andre. Så det er den samme form for lidenskab, der også må anvendes til dette spørgsmål.

*Hele fredags-webcastet, med engelsk udskrift, kan ses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>*

*Et dansk uddrag af webcastet, omhandlende spørgsmålet om Glass-Steagalls betydning, kan ses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14506>*

[1] Se: Specialrapport: »En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>

**Koncert med Schiller
Institutts kore o.a.,**

Berlin-konference juni 2016

Se/hør alle musikvideoer fra
Schiller Instituttets
Internationale Konference, 25. –
26. juni, 2016: [Klik her](#)

**Video: En musikalsk dialog
mellem kulturer:
Koncert i forbindelse med
Schiller Instituttets
internationale konference i
Berlin den 25. – 26. juni
2016**

Koncert med Schiller Instituttets europæiske kor, et russisk børnekor og et kinesisk kor, samt et italiensk kammerensemble.

[Klik her](#)

Betydningen af Schumanns sangcyklus "Dichterliebe"

Interview med John Sigerson, musikalsk leder for Schillerinstituttet i USA

Den 6. maj 2016 – Dennis Speed: Hvilken betydning har Schumanns sangcyklus Dichterliebe i musikhistorien? Hvorfor har du udvalgt dette værk til fremførelse ved Schillerinstituttets konference på Manhattan den 7. april?

John Sigerson: Cyklussen Dichterliebe er blot én af frugterne fra Robert Schumanns overflødhedshorn i "liederåret" 1840. I årene forinden komponerede Schumann hovedsageligt klavermusik, ofte i samlinger af stykker, som man også kunne kalde for cyklusser uden ord. I én af disse citerer han endda udtrykkeligt åbningstemaet fra én af de første virkelige sangcyklusser, nemlig Beethovens An die ferne Geliebte, der frembragtes 24 år tidligere. I mellemtiden havde Beethoven-beundreren Franz Schubert komponeret begge sine berømte cykler: Die schöne Müllerin og Winterreise.

Hvad der derimod i særlig grad kendetegner Schumanns Dichterliebe er den utroligt sammenhængende virkning, han frembringer med blot 16 sange, hvoraf ikke en eneste er blot et minut for lang. Fra den første tone i den første lied – i øvrigt et cis – er der en ubrudt poetisk spændingskæde, der ikke hører op, før den sidste tone har klinget ud; interessant nok et des, altså den samme tone som den første, bare med en grundlæggende ændret betydning, som holder sammen på hele cyklussen.

Da man bad mig om at synge på konferencen, tænkte jeg straks på en lieder-cyklus, ikke blot én eller to sange, fordi jeg ikke ønskede at afslutte begivenheden med afslappende underholdning, men med en ægte moralsk udfordring i overensstemmelse med konferencens overordnede formål. Dette var nemlig at opmuntre deltagerne til at påtage sig politisk

og moralsk ansvarlighed for, at menneskeheden ikke blot overlever som art, men får en værdig fremtid. I Dichterliebe må digteren, henholdsvis sangeren, begive sig ind i sin sjæls dunkle afkroge, før han til slut i den sidste sang er i stand til at le ad sig selv og, som det siges der, at "begrave de gamle, triste sange".

Speed: Dichterliebe nævnes hyppigt som eksempel på den romantiske skoles poetiske og musikalske komposition. Hvorfor understreger du, at det i virkeligheden snarere er lige det modsatte?

Sigerson: Nuvel, her bør man for det første forstå, at musikken, til trods for at historiebøgerne siger noget andet, ikke er opdelt i "perioder", der adskiller sig ved forskellige "stilarter". Som Friedrich Schiller erklærede i sin berømte tiltrædelsesforelæsning om universalhistorie, så er historien ikke blot en rækkefølge af perioder eller kæder af begivenheder, men den er vidnesbyrdet om en tusindårig kamp mellem på den ene side menneskets skabende impuls, der adskiller det grundlæggende fra dyret, og på den anden side de oligarkiske institutioner og individer, der påstår, at mennesket dybest set blot er et dyr, og at dets kreativitet derfor skal inddæmnes, lige så snart den truer disse institutioner.

Overalt i den klassiske musik er der ikke nogen stil, men som Lyndon LaRouche siger det, en "verdanskuelse", hvis øverste prioritet er den menneskelige kreativitet. Den er et middel til at forædle mennesket, til at gøre det mere glad og produktivt, idet det opdager og udvikler universelle principper – principper for et levende univers i stadig udvikling.

Digteren Heinrich Heine, der skrev teksten til Dichterliebe, udviklede sig selv til en student af denne livsanskuelse, og i sit større værk Die Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland, påpeger han, at den "romantiske skole" i virkeligheden frembragtes af filosofen Immanuel Kant, der

hævdede, at sand kreativitet i grunden er noget, der ikke lader sig erkende, og at menneskene nødvendigvis må være slaver af deres lidenskaber, der kun kan inddæmnes af love og regler i samfundet. Med andre ord: mennesket er dybest set et dyr, der skal afrettes.

Schumann kendte og påskønnede ikke blot Heines digte, men også hans politiske og filosofiske skrifter, og når man forstår Heines digte og Schumanns musik rigtigt, viser det sig, at det her drejer sig om ikke mindre end denne grundlæggende konflikt, som jeg har lige beskrevet.

Metafor og ironi

Speed: Lyndon LaRouche understreger i særlig grad det polemiske ved denne musik; han siger, at når opførelsen er god og publikum opmærksomt, så vil det reagere med latter eller med stor irritation, men ikke med ligegyldighed.

Sigerson: Nuvel, hvis det blot var polemisk og ikke andet, så ville det ikke være kunst. Mere præcist lader det sig anskue fra metaforens synsvinkel, det vil sige den ironiske sammenstilling af elementer, der tilsyneladende ikke passer sammen "i det små", men som frembringer en bevægelse eller snarere en følelse, der leder frem til opdagelsen af en højere moralsk sandhed. Og som Schiller påpeger, må alt dette være klædt i skønhed, fordi man i et vist omfang må udelukke dagligdagens hæslighed for at opløfte menneskenes sjæle.

Denne form for metafor er princippet bag J. S. Bachs kontrapunkt, som mange af hans samtidige fandt meget frastødende, og som afvises fuldstændigt af nutidens såkaldte populærmusik. Men ikke blot det: Selv den bedste musik af Bach, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms taber fuldstændigt sin "slagkraft", når den fremføres med en anden indstilling. Og derfor er en stor del af de opførelser, der nu om dage falder ind under rubrikken Klassik Musik, så åndsdræbende kedsommelige.

I det 20. århundrede var der én person, der forstod dette klart og derfor pådrog sig en del ærgrelse, nemlig dirigenten

og komponisten Furtwängler. For ham gaves der ingen adskillelse mellem et univers under udvikling og den tænkende, kreative menneskeånd. Hans musik gjorde så stort indtryk, at endog Adolf Hitler nærede frygt for ham.

Speed: Schumann og Heine var venner, også med Felix Mendelsohn, dens søster og nogle andre, der dannede den kunstnergruppe, som Schumann kaldte for "Davidsforeningen (Davidsbündler)". Hvad udsiger Dichterliebe som projekt om deres livssyn? Var der andre værker af samme slags af Schumann, Heine eller andre?

Sigerson: Ja, det var en bred kreds af venner og medarbejdere, som Friedrich List i øvrigt også tilhørte, økonomen for det amerikanske system, der i nogle år var Schumanns nabo i Leipzig. Så dukkede den unge Johannes Brahms op en dag uden for Schumanns dør og blev ligeledes medlem af familien. Sammen med Schumanns hustru Clara viede de alle deres liv til musikken og til udbredelsen af dyberegående tanker og principper. De var stærke modstandere af musik, der kun bød på nymodens effekter, sådan som den tids oligarkiske kredse krævede det med den tids første "rockstjerner" som violinakrobaten Niccolò Paganini og klaverboksere Franz Liszt.

Og hvad andre værker angår, så findes der naturligvis mange! Et andet af mine yndlingsstykker er Schumanns allerførste sangcyklus, hans opus 24, ligeledes en musikalsk underlægning til det, som Heine gerne kaldte sine "små giftige digte". En anden digter, som Brahms ofte satte i musik, var den mindre kendte Eduard Moltke, der hører til Helga Zepp-LaRouches yndlingsdigtere. Og Brahms yndede især at tage et stykke andenrangs romantisk digtning og behandle det strengt klassisk. Hans sangcyklus Die schöne Magellone er et godt eksempel på dette.

Og jeg vil godt tilføje, at Furtwängler ofte gjorde det samme: hans berømteste eksempel er hans indspilning af Tjajkovskijs 6. symfoni, Pathétique, fra 1938. Da den unge Lyndon LaRouche

hørte denne indspilning, dengang han mod slutningen af anden verdenskrig var udstationeret i Indien, blev han overvældet af, hvordan det var lykkedes for Furtwängler at befri værket fuldstændigt fra alle "sæbeoperaagtige" elementer og ved hjælp af ironiske sammenstillinger løfte det op på det klassiske plan i Schillers betydning.

Russisk orkesterkoncert i det klassiske amfiteater i Palmyra – et magtfuldt fingerpeg om håb for fremtiden

Den 5. maj, 2016 – Torsdag gav det russiske Mariinsky Teater Orkester i det klassiske amfiteater i den syriske by Palmyra en smuk koncert, betitlet, "Med en bøn for Palmyra – Musik genopliver de klassiske mure". Indtrykket af koncerten opløfter allerede millioner af mennesker verden over. Begivenheden var dedikeret til mindet om dem, der har mistet deres liv til terrorister.

Koncerten var i særdeleshed til minde om Dr. Khaled al-Assad (1934-2015), den syriske arkæolog, der var kustode for Palmyra-antikviteterne i 40 år, og som blev offentligt halshugget sidste august af IS, efter at have nægtet at give dem adgang til at ødelægge stadig flere statuer. Og ikke mindst til minde om den unge russiske specialstyrke-officer, Aleksandr Prokhorenko, der blev dræbt i midten af marts, efter at have tilkaldt russiske luftangreb på sin egen position, da

han var omringet af IS under slaget om Palmyra. Han er posthumt blevet udnævnt til russisk helt, og hans legeme blev returneret hjem i dag.

Orkestrets dirigent Valery Gergiev ledede programmet, med hovedaktørerne Pavel Milyukov, førsteviolin og Sergei Roldugin, cello, sidstnævnte den kunstneriske direktør i Sankt Petersborgs Musikhus. I den officielle russiske delegation fandtes også direktøren for Sankt Petersborgs Eremitagemuseum, Mikhail Piotrovsky. Blandt publikum var også repræsentanter fra Kina, Zimbabwe og Serbien.

Det klassiske program omfattede Johann Sebastian Bachs Chaconne, Sergei Prokofievs Første Symfoni, og et uddrag af den moderne russiske komponist Rodion Schedrins (enkemand efter den berømte russiske ballerina Maya Plisetskaya) opera, "Ikke blot kærlighed." Da Gergiev introducerede programmets musikstykker, påpegede han, at Prokofiev skrev sin symfoni "i hyldest til fortidens store mestre – Mozart, Haydn, Beethoven," hvis værker udtrykker "optimisme og håb."

Ved åbningen af begivenheden hilste den russiske præsident Vladimir Putin alle velkommen via live video fra Sotji. Han talte imod terrorisme og udtrykte påskønnelse af koncerten, som han kaldte et "tegn på taknemmelighed, erindring og håb." Han sagde, "Jeg ser dette som et minde om alle ofrene for terroren, uanset tiden og stedet for forbrydelserne mod menneskeheden, og, selvfølgelig, som et håb, ikke blot for genopførelsen af Palmyra som et kulturelt aktiv for hele menneskeheden, men for den moderne civilisation, under denne tids skrækkelige tilstand, som er skabt af den internationale terrorisme.

Putin takkede musikerne og støtteaktørerne. "Dagens aktioner involverede større ulejlighed og farer for alle, ved at befinde sig i et land i krig, tæt på, hvor fjendtlighederne stadig pågår. Det har krævet stor styrke og personligt mod fra jer alle. Mange tak." Gergiev er en nær medarbejder til Putin,

og cellist Roldugin en god ven.

Dirigent Gergiev talte før musikken – på russisk og engelsk. Han sagde, "Vi protesterer imod barbarer, der ødelagde vidunderlige verdenskulturelle monumenter. Vi protesterer imod henrettelse af folk her på denne storartede scene," idet han refererede til Islamisk Stats offentlige massedrab i amfiteatret sidste november. Gergiev er musikdirektør for Munchen Philharmoniske Orkester, så vel som dirigent for Mariinsky Teater Orkesteret.

Publikum fyldte amfiteatret. Sammen med lokale syrere, og militært personel fra både Syrien og Rusland, inkluderede notabiliteterne den russiske kulturminister Vladimir Medinsky, der har ledet indsatsen for at redde og restaurere antikviteterne fra Palmyra. Han var rørt til tårer over begivenheden.

Takket være superstærk optagelse, er selve koncerten, og billeder af den storslåede opsætning i Palmyra-ruinerne, nu bredt internationalt tilgængelig. Begivenheden er dagens hovednyhed i Rusland, og videoen breder sig hastigt verden over. RT udsendelsen af koncerten kan findes her:

<https://www.youtube.com/watch?v=9b0hFI4Zaw>

**RADIO SCHILLER den 9. maj
2016:
Koncerten i Palmyra, Syrien:**

Putins seneste flankemanøvre

Med formand Tom Gillesberg:

```
<iframe width="100%" height="450" scrolling="no"
frameborder="no"
src="https://w.soundcloud.com/player/?url=https%3A//api.soundcloud.com/tracks/263241683&auto_play=false&hide_related=false&show_comments=true&show_user=true&show_reposts=false&visual=true"></iframe>
```

Klassisk musik opført på seminaret på Frederiksberg: Originale tekster og oversættelser af Schuberts Fischerweise og arien fra Aida af Verdi

Leena Malkki, sopran fra Sverige

Dominik Wizjan, pianist fra Poland

Fischerweise, af Franz Schubert

Den Fischer fechten Sorgen
Und Gram und Leid nicht an;
Er löst am frühen Morgen
Mit leichtem Sinn den Kahn.

Da lagert rings noch Friede

[Auf Wald und Flur und Bach]¹

Er ruft mit seinem Liede
Die gold'ne Sonne wach.

Er singt zu seinem Werke
Aus voller frischer Brust,
Die Arbeit gibt ihm Stärke,
Die Stärke Lebenslust.

Bald wird ein bunt Gewimmel
In allen Tiefen laut
Und plätschert durch den Himmel,
Der sich im Wasser baut.

Doch wer ein Netz will stellen,
Braucht Augen klar und gut,
Muß heiter gleich den Wellen
Und frei sein wie die Flut.

Dort angelt auf der Brücke
Die Hirtin. Schlauer Wicht,
Gib auf nur deine Tücke,
Den Fisch betrügst du nicht.

Engelsk oversættelse:

Fisherman's song

No cares assail the fisherman,
nor grief nor sorrow;
Early in the morning he unties
His boat with a light heart.

It is peaceful all about him

[In woods and meadows and brooks]¹;

He rouses with his song
The golden sun.

To his labours he sings

with a full and sanguine heart;
The work gives him strength –
And strength gives life joy.

Soon a colorful throng is
swarming loudly in the depths,
And it splashes through the sky
That lies reflected in the water.

But he who wishes to cast a net
Needs eyes both clear and good;
He must be swift like the waves,
And unfettered like the stream.

There on the bridge the shepherdess
Is fishing. Artful creature,
Enough of your tricks –
You will not deceive the fish.

Ritorna vincitor!... fra Verdis opera Aida

AIDA Ritorna vincitor!... E dal mio labbro
Uscì l'empia parola! – Vincitore
Del padre mio... di lui che impugna l'armi
Per me... per ridonarmi

Una patria, una reggia! e il nome
illustre 5

Che qui celar mi è forza – Vincitore
De' miei fratelli... ond'io lo vegga, tinto
Del sangue amato, trionfar nel plauso
Dell'Egizie coorti!... E dietro il carro,
Un Re... mio padre... di catene
avvinto!... 10

L'insana parola,
O Numi, sperdete!
Al seno d'un padre

La figlia rendete;
Struggete le
squadre 15
Dei nostri oppressor!

Sventurata! che dissi?... e l'amor mio?...
Dunque scordar poss'io
Questo fervido amor che oppressa e schiava
Come raggio di sol qui mi
beava? 20
Imprecherò la morte
A Radamès... a lui che amo pur tanto!
Ah! non fu in terra mai
Da più crudeli angosce un core affranto.

I sacri nomi di padre... di
amante 25
Nè profferir poss'io, nè ricordar...
Per l'un... per l'altro... confusa... tremante...
Io piangere vorrei... vorrei pregar.
Ma la mia prece in bestemmia si muta...
Delitto è il pianto a me... colpa il
sospir... 30
In notte cupa la mente è perduta...
E nell'ansia crudel vorrei morir.

Numi, pietà – del mio soffrir!
Speme non v'ha – pel mio dolor...
Amor fatal – tremendo
amor 35
Spezzami il cor – fammi morir! [esce]

Engelsk oversættelse:

Aida:

Thy brow may laurels crown! what! can my lips
Pronounce language so impious! wish him
Victor o'er my father! o'er him who wages war

But that I may be restored to my country,
To my kingdom, to the high station
I now perforce dissemble! wish him conqueror
O'er my brothers! e'en now I see him stained
With their blood so cherished, 'mid the clamorous
Triumph of Egyptian battalions! Behind his chariot
A king, my father comes, his fettered captive!

Ye gods watching o'er me,
Those words deem unspoken!
A father restore me,
His daughter heart-broken;
Oh, scatter their armies,
Forever crush our foe!

What wild words do I utter? of my affection
Have I no recollection?
That sweet love that consoled me, a captive pining,
Like some bright sunny ray on my sad lot shining!
Shall I invoke destruction on the man
For whom with love I languish?
Ah! ne'er yet on this earth lived one
Whose heart was crushed beneath such anguish!

The names so holy of father, of lover,
No more dare I utter or e'en recall,
Abashed and trembling, to Heaven would hover
My prayer for both, for both my tears would fall.
Ah, woe! transformed seemed my prayers to blaspheming,
To suffer is a crime, dark sin to weep,
My senses lost, wrapt in deep night are dreaming,
To my grave would in sorrow I might creep!

Merciful Gods, look from on high!
Pity these tears hopelessly shed,
Love! mystic power, mystic and dread,
Break, break my weak heart, let me now die!

Händels Messias (2. og 3. del) med Schiller Instituttets "Manhattan Projekt" kor

Download (PDF, Unknown)

Galskab pulserer igennem USA

8. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Præsident Obama holdt i mandags et møde i Det Hvide Hus for at fejre Dodd/Frank-lovens succesfulde forhindring af et nyt kollaps, som det i 2008. Eneste problem er, at hele det transatlantiske finanssystem er i frit fald, suget ned af værdiløs spillegæld til en 'værdi' af omtrent 2 billiarder dollar, og som Dodd-Frank intet har gjort for at forhindre – men tværtimod har fremmet. De vestlige økonomier står og vipper på randen, mens befolkningerne bliver ødelagt af den værste narkoepidemi i Vestens historie, og af selvmord, der begås af desperate, midaldrende, arbejdsløse arbejdere.

I mellemtiden gør Obama og hans kontrollers i London alt, hvad der står i deres magt, for at bringe den eneste del af verden, der fungerer – Rusland og Kina – til fald. Øverst på deres »dødsliste« står BRIKS, der repræsenterer podedkrytallen til et nyt verdensparadigme, baseret på udvikling, rumforskning og

»win-win«-samarbejde nationerne imellem, som Xi Jinping beskriver det. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde i dag: »Bæltet-og-vejen er et projekt, som Kina lancerede, men mulighederne tilhører hele verden.«

Men Wang Yi måtte også advare USA om, at USA's indsats for at »forplumre vandene« ved at anstifte konflikt i Korea og i det Sydkinesiske Hav kunne »støde Asien ud i kaos«, og at Kina i så tilfælde ikke kunne se passivt til.

I Europa fortsætter NATO-ledere med at deployere større og større militære styrker op til den russiske grænse, som forberedelse til krig.

Alligevel har Putin flankeret dette krigsfremstød ved at intervenere i Syrien og knuse Obamas støtteapparat for terroristernes netværk, og ved at danne en arbejdende militær og politisk relation med de fornuftige elementer i det amerikanske militær for at gennemføre en våbenstilstand og tilintetgøre ISIS og al-Nusra. Putin viser nu, at han kan arbejde for fred såvel som at føre krig, og får hver dag flere og flere oppositionsgrupper til at gå med i våbenstilstanden og fokusere deres beskydning på ISIS' sidste tilbageværende bastioner.

Men, uden at vende USA omkring og tage kampen op med forbryderne i Det Hvide Hus og på Wall Street, vil den fremstormende, globale krig ikke kunne forhindres. De eksisterende institutioner er døde, som det bevises af den klovneforestilling, der kaldes præsidentvalgkampen 2016. For at skabe de krævede, nye institutioner, må den dræbende kultur rives ned gennem skønhed, en tilbagevenden til klassisk kultur og kreativitet, inden for musik, såvel som inden for videnskab.

I USA udgør LaRouche-bevægelsens 'Manhattan-projekt' og genrejsningen af NASA, med base i Texas, og den »Udenjordiske forpligtelse« (Krafft Ehrlicke) de uomgængelige startpunkter

for en mobilisering af befolkningen til denne store opgave.

»Vi må lancere et »Manhattan-projekt« i Europa for Klassisk Musik«. Schiller Instituttet afholder musik-seminar i Wiesbaden, Tyskland

For at skabe en ny renæssance, må vi gå tilbage i tiden for at finde fortidens største mesterværker og forsøge at se dybt ind i deres skaberes intellekt for at opdage de principper, der medgik til mesterværkernes skabelse. Vi må se tilbage for at se fremad. Med det formål at skabe en ny renæssance, må vi ikke alene stræbe efter at genskabe store mesterværker gennem at fuldkommengøre opførelsen af fortidens store, klassiske musik, men vi må også stræbe efter at bruge opdagelsen af de principper, der kan gøre det muligt for os at fortsætte traditionen efter især sådanne komponister som Bach, Händel, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms.

Download (PDF, Unknown)

Link to the english version on The Schiller Institute's homepage in the U.S.

Titelbillede: Johan Sebastian Bach

Klassisk musik retter sig efter naturlov, interview med operasanger Josipa Bainac på tysk

Klassische Musik richtet sich nach Naturprinzipien
von Feride Istogu Gillesberg

Neue Solidarität
Nr. 3, 20. Januar 2016

Am 11.-12. Dezember 2015 fand in der dänischen Hauptstadt Kopenhagen ein Symposium statt zum Thema „Fortgeschrittene Einschätzung der Stimmfunktionen in Europa: Resonanz der menschlichen Stimme & Neurowissenschaft und Stimme“ („Advanced Voice Functions Assessment in Europe – Resonance of the human voice & Neuroscience and voice“). Es war das sechste Symposium dieser Art, das von der Europäischen Kooperation in Wissenschaft und Technologie (European Cooperation in Science and Technology, COST Action 2103) veranstaltet wurde. Ärzte, Künstler und Musiker aus verschiedenen Nationen waren vertreten. Das Programm war sehr kompakt. U.a. hielt dort Josipa Bainac einen Vortrag über die wissenschaftliche Stimmung, die ein wichtiger Bestandteil der menschlichen Stimme ist. Ihre Rede beruhte auf zweijährigen Untersuchungen der Autorin. Ich hatte die Freude, Frau Bainac für die Neue Solidarität interviewen zu können.

Neue Solidarität: Frau Josipa Bainac, ich hatte die Möglichkeit, Ihren spannenden Vortrag auf dem Symposium in Kopenhagen anzuhören. Wollen Sie sich kurz vorstellen?

Josipa Bainac: Vor ungefähr zwei Jahren habe ich meinen Abschluß an der Universität für Musik in Zagreb, Kroatien, als klassische Sängerin und Pädagogin gemacht. Seit 2014 studiere ich Lied und Oratorium im Masterstudium an der Universität für Musik und darstellende Kunst Wien. Seit meinen Studien in Kroatien habe ich mich intensiv für verschiedene Interpretationstechniken interessiert und mich viel mit Stimmeigenschaften und Gesangstechnik beschäftigt.

Neue Solidarität: Wie sind Sie darauf gekommen, mit der wissenschaftlichen Stimmung zu arbeiten?

Bainac: Als klassische Gesangsstudentin habe ich viele Konzerte gesungen, von Orchestern, Klavier, Cembalo oder Orgel begleitet. Nach jahrelangen Erfahrungen habe ich bemerkt, wie sich das subjektive Gefühl für die Stimme und die Gesangstechnik ändert, wenn ich mit verschiedenen Begleitinstrumenten oder Ensembles auftrete. Bald habe ich erfahren, welche Rolle die Stimmung und die Standardtonhöhe in der historische Musikpraxis hat, und durch Gespräche mit meinen Kollegen – Sänger und Sängerinnen – habe ich erfahren, daß sie manchmal bei der Interpretation unter verschiedenen Stimmschwierigkeiten leiden, z.B. wegen der zu hohen Standardtonhöhe -, wenn der Künstler lange Proben oder Auftritte singen muß.

Als mein Masterarbeitsthema habe ich deswegen geschrieben über „Die historische Entwicklung der Temperatursysteme und die Standardtonhöhenauswahl im Zusammenhang mit der Gesangstechnikentwicklung und Stimmgesundheit“. Am Anfang war ich leider in den Untersuchungsmöglichkeiten begrenzt. Das war aber nur der Anfang meiner Arbeit zu dieser Frage, die ich als eine Pilotstudie in Kopenhagen präsentiert habe.

Neue Solidarität: In Ihrem Vortrag wurde erwähnt, daß in Kroatien Aufnahmen gemacht wurden, um den Unterschied der verschiedenen Stimmungen zu demonstrieren. Warum findet so ein Prozeß in Kroatien statt, gibt es ein besonderes Interesse in

diesem Feld?

Bainac: Ich habe mit dem Studium dieses Themas in Kroatien angefangen. Und während des Studiums war ich im Kontakt mit Wissenschaftlern und Persönlichkeiten, die die technischen Möglichkeiten haben, wissenschaftliche Untersuchungen zu machen. Leider gibt es in Kroatien nicht so viel Interesse zu diesem Thema, und deswegen war es kompliziert, meine Arbeit wirklich zu entwickeln, aber hier in Wien habe ich mehr Unterstützung.

Neue Solidarität: Das Schiller-Institut führt seit Jahrzehnten eine Kampagne für die wissenschaftliche Stimmung. Wie sehen Sie die Bedeutung der Verdi-Stimmung?

Bainac: Wenn man über die Stimmung spricht, muß man zwei wichtige musikalische Aspekte ins Auge fassen: die Standardtonhöhe („Kammerton“) und das Temperationssystem. Beide haben sich im Lauf der Zeit unabhängig voneinander entwickelt und oft gewechselt.

Man sagt oft, im Zusammenhang mit der historischen Interpretation, daß das Temperationssystem eine große Bedeutung für das Verständnis der harmonischen Struktur und anderen Musikkomponenten hat.

Leider vergessen wir oft die Bedeutung der Standardtonhöhe. Die Instrumente wurden im Laufe der Zeit für die neuen, oft höheren Standardtonhöhen umgebaut oder optimiert. Mit der Stimme ist es leider nicht so einfach, und bei der Interpretation von Repertoire, das für eine andere Standardtonhöhe komponiert war, kann dies zu Schwierigkeiten und in extremen Fällen zu Verletzungen führen. Die ästhetischen Fragen werden heute, aufgrund der Art, wie heute Musik konsumiert wird, übersehen.

Giuseppe Verdi war nicht nur Komponist, sondern auch Sänger – ein Bariton, der die Gesangstechnik gemeistert hat und mit diesem Wissen sehr sorgfältig die Musik für Sänger geschrieben

hat. Es ist bekannt, daß er auch sehr genau und streng mit seinen Mitarbeitern – Librettisten usw. – gearbeitet hat.

Während den Überlegungen, was die universale Standardtonhöhe sein sollte, hat sich Verdi für die französische Standardtonhöhe ($a' = 435$ Hz) eingesetzt. Er wurde aber kurz danach für die Standardtonhöhe $a' = 432$ Hz gewonnen, wegen ihrer wissenschaftlicher Genauigkeit, wie in seinem Briefwechsel nachzulesen ist.

Nach vielen Besprechungen mit Wissenschaftlern und Mathematikern kam ich zu der Meinung, daß es wirklich keine wissenschaftlichen Beweise gibt, die bestätigen könnten, daß eine Frequenz gegenüber einer anderen Vorteile hat.

Ich habe dann mit renommierten Sängern und ihrem Repertoire experimentiert. Und aufgrund von objektiven und subjektiven Bewertungen habe ich dann festgestellt, daß die Standardtonhöhe von 432 Hz, wenn sie z.B. bei der Interpretation von Verdis und Mozarts Opernarien verwendet wird, viele Vorteile vor den heutigen 443 Hz hat.¹ Für ausgezeichnete Sänger, die keine technischen Probleme haben, sind auch immer die Passagionoten zwischen den Stimmregistern problematisch. Wenn man den Kammerton von 432 Hz nimmt, werden die Vokale runder und natürlicher gesungen – coperto. Das verschiebt die Formanten tiefer und macht den Weg zu den Passagionoten günstiger, denn die Stimmqualität des Passagiobereichs zwischen den Stimmregistern kommt in dieser Stimmung früher. Das ist natürlich auch mit dem Text verbunden, der so vertont ist, daß die Bedeutung durch Registerwechsel unterstrichen ist.

Bei 443 Hz kommt die Passaggio in der Stimme abrupt, weil die Sänger oft in dieser Stimmung hellere Vokale – auch in der Passagiotransition – singen. Natürlich versuchen die Sänger immer, den Formantenbereich mit den Obertönen zu verbinden, aber in der tieferen Stimmung macht der Körper das unbewußt und ganz natürlich durch die Rundung des Vokaltrakts. Die

Sänger bewerten diese Standardtonhöhe von 432 Hz als die, die ihnen mehr Stimmfreiheit, Flexibilität, schönere Farbe, Stimmleichtigkeit anbietet. Bei 443 Hz macht der Sänger das alles bewußt – mehr oder weniger erfolgreich.

Neue Solidarität: Unsere Organisation legt großen Wert auf die klassische Kultur. Wie sehen Sie die Rolle der klassischen Musik, welche Bedeutung hat sie für die Entwicklung einer Gesellschaft?

Bainac: Musik ist immer ein bedeutender Aspekt jeder Zivilisation, ob man über Ritualmusik oder über unsere raffinierte und durch Jahrhunderte entwickelte europäische Musik spricht. Das sind alles im einfachsten Sinne Kombinationen von Frequenzen, die nach der Kenntnis des Komponisten so arrangiert sind, daß sie eine gewisse Wirkung auf den Zuhörer haben. Meiner Meinung nach werden diese Grundprinzipien der europäischen Musik heute von den Interpreten und auch von den Komponisten ignoriert. Man kann auch oft die sinnlose Phrase hören, daß im Bereich der klassischen Musik schon alles gesagt sei, alles schon komponiert sei, und deswegen muß der Zuhörer heute verschiedenste intellektuelle Durchfälle von den Komponisten dulden. Das kommt leider seit dem 20. Jahrhundert aus dem Bedürfnis, alles zu quantifizieren – am besten gleich auf Profit umrechnen. Und die Komponisten und Interpreten haben sich nur auf den leichtgewonnenen Affekt des Publikums und persönlichen Erfolg ausgerichtet.

Die Tatsache, daß Musik ein Naturphänomen ist, das schon lange vor der Menschlichkeit existiert hat, muß man wieder entdecken. Dann sehen wir, daß diese Quelle unerschöpflich ist. Deswegen würde ich klassische Musik nicht nur als Musik aus einer gewissen Periode bezeichnen, sondern als Musik, die sich nach Naturprinzipien richtet, die eine objektive und positive Wirkung auf uns hat.

Neue Solidarität: Haben Sie noch eine paar abschließende

Gedanken für unsere Leser?

Bainac: Wie immer haben auch wir in unserer Zeit gewisse kulturelle Probleme und Fragen. Die klassische Musik ist heute ganz populär und für die Massen zugänglich geworden. Das könnte auf den ersten Blick auf die Welt der klassischen Musik eine gute Wirkung haben. Leider hat es sich aber gezeigt, daß das breite Publikum sich nur auf die oberflächlichen Aspekte der Musik orientiert. Und die natürliche Wahl der Künstlern – Interpreten oder Komponisten – ist damit verschwunden. Deswegen liegt heute bei uns, wie wir Musik und alle anderen Künste unterstützen; daß wir wirklich nur das hinterlassen, was wir für die nächsten Generationen wertvoll finden.

Neue Solidarität: Vielen Dank für das Interview!

Anmerkung

1. International sind z.T. noch höhere Stimmungen üblich, aber bei den Untersuchungen in Wien wurden akustisch nur 432 Hz und 443 Hz detailliert analysiert.

SPØRGSMÅL OG SVAR den 28. januar 2016: Hvorfor skal vi skabe en ny renæssance med klassisk kultur?

Med næstformand Michelle Rasmussen.

Links:

Vores side om klassisk musik.

Er skønhed en politisk nødvendighed? Interview med Helga Zepp-LaRouche.

»Beethovens årtier lange kamp for den Niende Symfoni« af Michelle Rasmussen.

Skønhed er nødvendigt, ikke praktisk, for menneskeheden.

Download (PDF, Unknown)

Pablo Casals' enke: Genopliv klassisk musik og kunst i Puerto Rico!

16. januar 2016 – »Vi må alle være overbevist om behovet for en ny renæssance, et mål, der ikke alene er regeringers ansvar, men også det civile samfunds, og det må man påtage sig med en kærlighed og dedikation, der ikke kan købes for penge.« Således talte Marta Casals Istomin, Pablo Casals' enke, i en tale den 17. februar 2014 ved mindehøjtideligheden i anledning af 116-års fødselsdagen for Luis Muñoz Marín, den første, valgte guvernør for Puerto Rico, der inviterede Pablo Casals til at bo i Puerto Rico i 1956 for at være med til at frembringe en kulturel renæssance.

Hendes ord er endnu mere relevante i dag, end de var i februar 2014, hvor, som hun bemærkede, øens krise allerede var alvorlig. Idet hun adresserede denne krise, opfordrede hun

regeringen og civilsamfundet til at vende tilbage til den klassiske musiks og kunsts vej som »næring for sjælen« og »balsam« for Puerto Ricos økonomiske krise.

»Nu mere end nogen sinde«, sagde hun, »må vi opretholde den fremragende kvalitet og tilstedeværelse af vores øs spirituelle værdier ... Vi må vende tilbage til idealet med at bringe god musik til alle«. Unge mennesker er afgørende for denne opgave, tilføjede hun. De »har i deres hænder evnen til at anføre landets udvikling og ære arven efter Maestro Casals, der i sin fremskredne alder fremskyndede Puerto Ricos kulturelle revolution«. I kølvandet på sin ankomst til Puerto Rico grundlagde Casals og hans kone, der selv er en talentfuld cellist, Puerto Ricos Symfoniorkester, Musikkonservatoriet og dernæst Casals Festivalen.

Fr. Casals Istomin understregede, at ungdom og erfaring kan gå i kombination for at »give kreativiteten frie tøjler og søge samfundets velfærd, selv om dette medfører en opofrelse af konventionel partipolitik og individuelle interesser«. Alle, »der tror på musik og åndens værdier«, må gå sammen på alle tænkelige måder«, fastslog Casals Istomin, for at støtte øens rige kulturarv. »I de seneste to til tre år har jeg været til symfonikoncerter, hvor meget få mennesker deltog, og det er dårligt ... Folk må blive interesserede og give af sig selv ...«

Den 13. november 1961 tog Pablo Casals imod en indbydelse fra præsident John Kennedy til at optræde i Det Hvide Hus for guvernør Muñoz Marín, til hvis ære man afholdt en statsmiddag. Selv om Casals i mange år nægtede at optræde i noget land, der opretholdt diplomatiske relationer med Spaniens fascistiske Franco-regime, gav han efter i dette tilfælde af respekt for sin mangeårige ven Muñoz Marín, men også, fordi han i den unge Kennedy så muligheden for en mere forhåbningsfuld kurs i USA's politik, der stemte overens med hans egne synspunkter om respekt for alle menneskers rettigheder og værdighed. Han korresponderede senere med Kennedy om flere spørgsmål.